

יקרי דאורייתא

כבוד התורה

הזכרנו בשבוע שעבר, שהשנה, משמים כמעט כל פרשיות השבוע זה דבר בעתו מה טוב... התחלנו את היזמן עם "ספירת העומר" בפרשת אמור, השבוע, פרשת בהר, עם שמטיה, שזה נוגע לשנה זו, ושבוע הבא, זה "אם בחוקותי תלכו", לקראת שבועות שתהיו עמלים בתורה.

ומעניין הוא, שאף בסוגיות של דף היומי (יבמות סב, א) זה בדיוק הסוגיא של רבי עקיבא ותלמידיו, שהיה בתקופה זו, בין פסח לעצרת. הכל מסתובב סביב דבר אחד.

אבל יש דבר נוסף שאנו רואים, וזה צריך להדליק אצלנו נורה אדומה. שנה שעברה, בדיוק בתקופה זו נהרגו ארבעים וחמשה יהודים קדושים באסון במירון. וגם השנה, בדיוק בתקופה זו, נרצחו יהודים באלעד הי"ד. והדבר אומר דרשני. זה חוזר על עצמו באותו זמן...

וכבר דיברנו בשבוע שעבר שהמהר"ל כותב (בנתיב התורה פרק י"ב) וכן המהרש"א ביבמות (סב, ב), שזה זמן שמקפידים בו יותר על בזיון כבוד התורה. וזו היתה התביעה על תלמידי רבי עקיבא שמתו, שלא נהגו כבוד זה בזה. זה בזיון לכבוד התורה. תלמיד חכם צריך לכבד וגם אם הוא חברותא צריכים לכבד אותו, ואם לא מכבדים - - - אז בזמן הזה שהולכים לקראת מתן תורה, זה הזמן שתובעים כבוד התורה.

הזכרנו גם, שהגאון ר' ישראל אליה וינטרויב זצ"ל הביא לכך סימוכין מהגמרא במנחות (סח, ב) שהגמ' מספרת שרבי טרפון התקשה בקושיא, וענה לו תלמיד רבי יהודה ברבי נחמיה, ושתק ר' טרפון. דהיינו שהסכים לתשובה. צהבו פניו של רבי יהודה בר נחמיה. אמר לו רבי עקיבא, יהודה! צהבו פניך שהשבת את הזקן! תמנהי אם תאריך ימים. א"ר יהודה ברבי אלעאי, אותו זמן היה שבועיים לפני חג פסח, וכשעלית אח"כ בעצרת שאלתי את אחריו היכן הוא, ואמרו לי נפטר והלך לו. זה זמן שמקפידים בו יותר על כבוד התורה.

אומרים ששאלו פעם את החפץ חיים, איך אפשר לשמוח? בזמנים ההם היו תקופות מאד קשות, הגויים הכבידו את עולם בחוץ לארץ, אז אמר החפץ חיים: כשנוסעים לחתונה - כבר שרים בדרך... יש כבר אוירה של חתונה. אנחנו כבר נוסעים לקראת הגאולה השלמה. נכון, לפעמים זו דרך חתחתים, ויש כביש לא סלול, והסוסים לא טובים... אבל נוסעים לחתונה! כבר מתנגנים השירים בדרך...

המטבע של ימי הספירה הוא דיני אבילות כמבואר בהלכה, ונשאלת השאלה: לקחו לנו את הימים הכי יפים, יום חתונתנו ויום שמחת לבו (שה"ש ג, יא) ופרש"י זה מתן תורה, וכמבואר בתענית (כו, ב), אנחנו נוסעים לחתונה - - - אך אי אפשר לשיר, זה אבילות! הפכת מחולי למספד לי... אלו הם ימי אבילות. זו ההכנה למתן תורה!... אוי ואבוי לחתן שצריך לעבור את הימים שלפני חופתו באבילות... וזה נשאר כך לדורות!!! מה הפשט בזה?...

הפשט הפשוט הוא, שחז"ל רצו להטביע בנו, שנדע עד כמה חמור זלזול בכבוד התורה. ובלי כבוד התורה - אי אפשר לזכות! רש"י מביא בתחילת פרשת אחרי מות (טז, א), מה תלמוד לומר? היה רבי אלעזר בן עזריה מושלו, משל לחולה שנכנס אצלו רופא אמר

לו, "אל תאכל צונן ואל תשכב בטחב" (קור ולחות). בא אחר ואמר לו "אל תאכל צונן ואל תשכב בטחב שלא תמות כדרך שמת פלוני". זה זרזו יותר מן הראשון, (לכך נאמר אחרי מות שני בני אהרן).

חז"ל רוצים להשריש בנו כבוד התורה, אז חז"ל השאירו את הימים האלו עם כל צורתם, ראשו על כרעיו ועל קרבו... תראה מה קורה בלי כבוד התורה! ולא נהגו כבוד זה בזה, לא הכוונה שח"ו ביזו אותם, או לעגו לחבריהם... אלא לא כבדו אותם כמו שצריך.

אבל אשמים אנחנו

ואם נדבר על המצב שלנו, שגם בשנה שעברה ראינו את האסון הגדול, וגם השנה, ונשאל איפה יש היום בזיון כבוד התורה? כל אחד יגיד מיד, הממשלה... היא מבזה את הלומדים, מבזה את כבוד התורה, ונלחמת בכל הקדושה...

אך נראה קצת אחרת... בשבת האחרונה הלכתי עם בחור חשוב מהישיבה, ופגשנו את הגאון רבי שלמה אדלשטיין שליט"א, שהוא יהודי ת"ח גדול, והוא אמר לנו: בסוף הפרשה (אמור), מסופר על המקלל. המקלל היה בן איש מצרי, ולא סתם מצרי, אלא מצרי שרודה ביהודים... אם היינו רואים שהוא יצא וקלל את ה', אז כל אדם נורמלי מה היה אומר?... נו, בטח... דם מצרי זורם בעורקיו... היה לו אבא נאצי רודה, רשע מרושע... לא פלא שהבן שלו כמוהו... באה התורה, והופכת קערה על פיה... לא, לא, עם המצרי הסתדרנו... עם אמו היהודיה לא הסתדרנו... היא זו שגרמה, היא היתה מפטפטת ומדברת... ה' ירחם.

הרבה פעמים שקורה משהו כולם מחפשים על מי להטיל את האשמה... זה אשם, וזה אשם, אבל אשמים אנחנו...

הרב מבריסק היה רגיל להביא, כשיונה הנביא היה בספינה, כתוב בחז"ל שהיו שם יחד איתו את כל העובדי עבודה זרה מכל הסוגים שיש בעולם. אבל מיד כשהייתה רוח סערה, הוא הודה ואמר בשלי הסערה הזו.

והנה מגדרי כבוד התורה, כבר פירשו ביומא (פה א), שיהיה הבן תורה מקפיד על הנהגתו שתרבה כבודה של תורה, עד שיאמרו פלוני שלמד תורה כמה מתוקנים מעשיו כמה נאים דרכיו, וח"ו בהיפכו הוא בזיון התורה וחילול ה'. (ומקצתם מבואר בר"מ פ"ה מהל' דעות). והכי איתא התם שיהא קורא ושונה ומשמש ת"ח, ויהיה משאו ומתנו בנחת עם הבריות - מה הבריות אומרים עליו, אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה, אוי להם לבריות שלא למדו תורה - פלוני שלמד תורה ראו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו, עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

אבל מי שקורא ושונה ומשמש ת"ח ואין משאו ומתנו באמונה ואין דבורו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרים עליו, אוי לו לפלוני שלמד תורה, אוי לו לאביו שלמדו תורה, אוי לו לרבו שלמדו תורה, פלוני שלמד תורה ראו כמה מקולקלין מעשיו וכמה מכוערים דרכיו וכו'. [ומתוך דברי הגמ' למדנו שהוא בזיון לתורה, לו - לאביו - ולרבו].

וכ"ש כשנוגע להנהגתו כלפי בן תורה אחר, שעי"ז נענשו תלמידי ר"ע, וכ"ש וכ"ש על כבוד רבו, שעי"ז נענש רבי יהודה בן נחמיה.

ושמעתי מהרב ברג זצ"ל (שכיהן כמנהל החיידר ברמת אלחנן וברחובות, ובסוף ימיו היה רב נכבד בקהילה בארה"ב) שאחיו למד בישיבת 'תפארת ירושלים' בארה"ב - ישיבתו של מרן רבי משה פיינשטיין זצ"ל, ובשבת האופרוף שם בישיבה, ירד לקידוש מרן הגרמ"פ זצ"ל - ראש הישיבה, על אף שזה היה כבר בסוף ימיו לעת זקנותו שתשש כוחו וכבר לא היה יורד לאירועים כגון אלו. ויתירה ע"ז שגם דרש לכבוד החתן - ופי' טעם הנהגתו בזה, שהרבה פעמים בזמן שיש קידוש בישיבה ונמצאים גם הרבנים ורה"י ודורשים לכבוד המאורע, יש בחורים שעדיין ממשיכים לאכול... ולא פסיק פומייהו, על אף שמטים אוזן לשמוע. ושם לב שאחיו מקפיד תמיד באותו רגע שהרבנים מדברים להפסיק מיד, ולהטות אוזן קשבת, והוא אכן הנהגה הראויה וכבודה של תורה. וע"ז בא לשבח ולפארו ואת ההנהגה הנפלאה והישרה הזו.

והנה הנהגה זו באה בד"כ ממעוט החשיבה, ומחוסר תשומת לב, אמנם לפעמים יש בזה חילול ה' גדול ובזיון כבודה של תורה, ולמשל יש לפעמים כשאחד מרה"י אומרים שיעור ושני בח' משוחחים ביניהם - היש לך חילול ה' גדול מזה, ובזיון רבו, ירחם ה'.

ובשיחות מוסר להגר"ח שמואלביץ [וכן מטיין משמי' דמרן האבי עזרי משום מעשה שהיה] הביא מגמ' דגיטין (נו, א) כשרצה ריב"ז לצאת למחנה רומי, ועשה עצמו כמת והוציא והו' תלמידיו בארון, וכשבאו לפתח העיר רצו הבריונים לדקרו ברמחים לראות שאין מעשה רמאות בזה, וא"ל אבא סיקרא ראש הבריונים 'יאמרו רבן דקרו', ורצו לדוחפו וא"ל 'יאמרו רבן דחפו, הרי שאפי' הבריוני שחששו להערמה, ולשיטתם הוא פיקו"נ לא העיזו לעשות דבר, ונמנעו מלברר שאין פה הערמה, ובלבד שלא יפקע כבוד הרב ומוראו. ומסיים שם - **ודבר זה הוא אסון דורנו, דור שאין הקטנים נשמעים לגדולים וכו'...**

הגמ' ביבמות (סד, ב) מספרת על כמה אמוראים דאיעקרו מפרקיה דרב הונא שהיה מאריך בדרשה, ולא יצאו לעשות מי רגליהם, רק העמידו עצמם עד סוף השיעור ונהיו עקרים. ויש לדון משני איסורים הא' 'לא יהיה בך עקר' ובזה א"ל שלא חשבו שיגיעו למצב זה עד כדי כך, אבל יש איסור של בל תשקצו. והרה"ג רבי נתנאל ברדה (מחשובי האברכים בוגרי הישיבה) בספרו אבני צדק מביא את דברי התרומת הדשן (סי' ט"ז) שדן בכה"ג וכי **שאולי** יש שמשום זילותא וביזוי לא חיישינן לאיסור דרבנן, שהוא ס"ל שבל תשקצו הוא רק דרבנן, ומסתמא הטעם שהתעכבו ולא הלכו לצורכיהם הוא מחמת כיסופא וזילותא למיזל לצרכיהן מקמי דרבנן. [ויש להאריך בהלכה למעשה, ואכ"מ].

הגעגועין והכיסופין, הכנה לקבלת התורה

ידועים דברי החינוך במצוות ספירת העומר (ש"ג) **"ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל, מעמד הר סיני. בעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה. ונצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשינו החפץ הגדול אל היום הנכבד, הנכסף לליבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבא העת הנכסף אליו שיצא לחירות. כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע לזמן ההוא"**.

ההכנה למתן תורה זה לבנות כלי קיבול. מהו הכלי קיבול?... לחכות, להתגעגע, להשתוקק, לרצות! כמה שבן אדם יותר בונה לו געגועים וכיסופין כך הוא מקבל יותר כלי קיבול שאחרי זה הוא זוכה בזה למתנה יותר גדולה של תורה.

הגאון ר' ישראל בן שלום זצ"ל אמר פעם דוגמא, (בישיבת פוניבז' הקטנה לפני שלושים שנה) מחכים לאוטובוס בבני ברק, פעם עוד היו מחכים יותר מהיום... שלשת רבעי שעה, ויותר... אדם מחכה עשר דקות, רבע שעה, חצי שעה... כבר נפשו קצרה. אחרי שלשת רבעי שעה שהוא עולה לאוטובוס - הוא ממורמר ומרגיש כזה בזבוז... כזה ריקנות... שלשת רבעי שעה הלך לו לחינם, על כלום!!!

במתן תורה - אומרים לך תחכה!!! תארו לעצמכם, שאחרי שלשת רבעי שעה מגיע לך כזה אוטובוס שיושבים בו כל גדולי הדור... היה כדאי לחכות בשבילו שלשת רבעי שעה, וגם שעה!!! מחכים ומצפים למתן תורה, אך אחרי כל ההמתנה - איזה אוטובוס מגיע... איזה מעמד הר סיני... איזה מתן תורה... היה כדאי מאד! אבל מה הוליד את זה? - - - הכיסופין, והגעגועים.

ולכן, אנחנו לא מונים כמה ימים נשאר לנו למתן תורה, אלא כמה ימים עברו ממתן תורה. ולמה?... כי אם אדם נכסף לדבר מסויים, ואומרים לו תקבל את זה בעוד שבעה שבועות, הוא לא יחזיק מעמד... מה?... כל כך הרבה זמן?... אז מונים הפוך, עבר יום... עבר עוד יום... ברוך ה', אנו התקרבו עוד יום, ועוד יום, ועוד שבוע... לכן מונים את זה בצורה כזו! כך אומר החינוך. אחרת - לא נחזיק מעמד...! אנחנו מונים כל הזמן כמה ימים עבר, כדי שנוכל להירגע.

שמעתי פעם סיפור: היה ת"ח חשוב חתן של הגר"ח זוננפלד זצ"ל, (חמיו של ר' הירש קופשיץ) הוא היה צדיק גדול. יש לו נכד בירושלים הגה"צ ר' יודל שינקר. והוא מספר, שהסבא שהיה מתמיד ועובד ה', ולא היה לו שעון. אז הסבא היה שואל אותו מה השעה כעת? הוא אמר לו שלש ורבע. והוא היה נאנח: אוי ואבוי... כבר חלפה רבע שעה, מה אני עשיתי?... אוי ואבוי... אחרי עשר דקות שוב שאל הסבא, מה השעה כעת? שלש עשרים וחמש, ענה ר' יודל. מה?! כבר עשרים וחמש דקות עברו?! אוי ואבוי...

למחרת הוא החליט לעשות הפוך... הסבא שאל אותו, מה השעה כעת? הוא אמר לו בעוד שלשת רבעי שעה - ארבע... או... ברוך ה', יש עוד שלשת רבעי שעה... נרגע הסבא. ואחרי עשר דקות נוספות, מה השעה כעת?... עוד שלשים וחמש דקות... אוהו... ברוך ה'!!!

ושמעתי: בן אדם, שמחכה למתן תורה, תגיד לו עוד כמה זמן יש לך?... הוא יגיד, אוהו... עוד שלש שבועות, יש לי זמן... מה בוער?... אז לכן סופרים את הימים שעברו, הפסדת יום, הפסדת יומים... בא בא בא, הפסדת... זה מקשה אחת של שבעה שבועות, וכל יום שהפסדת - זה פסידא דלא הדר!

כחתן אל כלה

היסוד של כל הדברים האלו, זה דבר פשוט, הגעגועים כעבד ישאף צל.

רש"י הראשון בשיר השירים כותב, ישקני מנשיקות פיהו - זה השיר אומרת (כנסת ישראל) בפיה, בגלותה ובאלמנותה, מי יתן וישקני המלך שלמה (הקב"ה) מנשיקות פיהו כמו מאז. (בזמן מתן תורה). לפי שיש מקומות שנושקין על גב היד ועל הכתף, אך אני מתאווה ושוקקת להיותו נוהג עמי כמנהג הראשון, כחתן אל כלה, פה אל פה'. וכו', 'ונאמר דוגמא שלו, על שם שנתן להם תורתו ודבר עמהם פנים אל פנים. ואותם דודים, עודם ערבים עליהם מכל שעשוע, ומובטחים מאתו להופיע עוד עליהם, לבאר להם סוד טעמיה, ומסתור צפונותיה, ומחלים פניו לקיים דברו. וזהו ישקני מנשיקות פיהו'.

הרגשה כזו מיוחדת שכלל ישראל מבקשים מהקב"ה, ישקני מנשיקות פיהו. ההרגשה הנעימה, שזה הולך על מתן תורה, כמו חתן לכלה. ההרגשה הנעימה הזו חוזרת על עצמה, והיא תחזור

על עצמה ביתר שאת! אפשר עוד להרגיש, בכל יום יהיו בעיניך כחדשים! ביום חתונתו וביום שמחת לבו - זה מתן תורה! ובכל יום - יהיו בעיניך כחדשים, אתה מרגיש מתיקות מיוחדת! עם מה?... כי נכסוף נכספתי. עם הכיסופין, ועם הגעגועים. אם בן אדם מצידו מרגיש שהוא הולך לחופה - הקב"ה מחזיר לו, כחתן אל כלה, ישקני מנשיקות פיהו... ועדיין ערבים עליהם... אך אחד שהולך בתור לצאת ידי חובה - - - שמה אין את השמחה של חתן וכלה.

מתיקות התורה

יש ספר על מרן שה"ת הגר"ח שהוציא כעת רבי יצחק אוהב ציון, (הוא היה מבאי ביתו של מרן שר התורה זצ"ל), והוציא כעת ספר "קניני חיים" על מ"ח קניני תורה, עם סיפורים על רבי חיים, וענייני ל"ג בעומר.

אחד הסיפורים שהוא מספר: שאחד בא למרן רבי חיים, ואמר לו "אין לי חשק ושמחה בלימוד התורה, שהרב יגיד לי איך מקבלים חשק ושמחה". רבי חיים הסתכל בתמהון, אני לא מבין... אם לומדים - אז יש חשק ושמחה, צריך לזה עצות?... נכדו, הרה"ג ר' גדליה הוניגסברג סיפר זאת למרן רה"י זיע"א, ואמר הרה"י, רק יהודי כמו רבי חיים שלא טעם טעם חטא, יכול להגיד כך... אך הרה"י המשך ואמר, בא תראה מה כחו של היצה"ר, הוא הופך אור לחושך - מתוק למר... התורה היא כל כך מתוקה, תראה מה היצה"ר עושה לנו... הוא מצייר לנו שזה קושי גדול, כזו מלחמה כל יום... לקח את הדבר הכי מתוק והפך אותו להכי מר, זה נורא ואיום.

ונפש רעבה, כל מר מתוק...

כתוב בתוספתא, שיש עשרה מיני רעב, הרעב הראשון בימי אברהם, אח"כ בימי יצחק וכו', והרעב האחרון יהיה מה שכתוב בנביא עמוס (ח, יא), "והשלחתי רעב בארץ, לא רעב לחם, ולא צמא למים, כי אם לשמוע את דברי ה'". ושואל הרב מפוניבז' זצ"ל, זה רעב?!... הרי זה רעב מבורך!!! כי אם לשמוע את דברי ה'... ותירץ: ברעב אוכלים גם תפוחי אדמה רקובים... והשלכתי רעב בארץ, וכשרעבים - כל אחד נהיה מאן דאמר... אומר דעות... כותב עלונים... וכשרעבים אוכלים את הכל. אבל אח"כ הבטן מתקלקלת...

אכן הגאון ר' משה שמואל שפירא זצ"ל ראש ישיבת באר יעקב פירשו בפנים אחרות: כאשר אמא אומרת לילד "בא לאכול", והוא אומר לה אין לי תאבון, היא לא ממחרת לרופא... קורה. ואם יומיים אין תאבון - גם קורה... אחרי שלשה ימים - כבר מתחילים לחשוד שיש משהו. אבל אם אמא מציעה לילד ממתקים ערבים, כמו סוכריה טעימה, או גלידה משובחת, אם אין לילד תאבון - האמא רצה מיד לרופא... אם לממתקים אין לך תאבון, אתה כבר חולה קשה!... אמר רבי משה שמואל, והשלחתי רעב בארץ, על מה?!... על הסוכריה הכי מתוקה? על מתוקים מדבש ונופת צופים, צריך לשלוח רעב לזה?!... אוי, סימן שאתה חולה מסוכן... עשרה מיני רעב.

לנו נראה, שאנחנו בעלי בתים על עצמנו. השכל שלי אומר כך, אני מבין כך... אך האמת היא שאין שכל ואין אני מבין... הנה, לוקח לנו היצר הרע את התורה המתוקה, והופך לנו את השכל, כאילו שזה הדבר הכי קשה...

מצד שני, לוקחים עבודה זרה, שזה גילולים, שמאוסים כגלל, ומנשה אומר לנו, אם היית באותו דור היית מקפל שולי גלימתך ורץ אחרי זה...

תארו לכם איך זה נראה היום אנשים שנותנים להם אוכל משובח בחתונות - והם לא אוכלים, הם הולכים לפח אשפה ומוצאים שם אוכל מלוכלך והם מאושרים... כמו החתולים... זו מחלת נפש ידועה.

היצר הרע הופך אותנו ל"חולי נפש". הוא לוקח את הדבר הכי מתוק לא... זה לא טעים... זה קשה לי... ומאידך, הוא לוקח את הדבר הכי מאוס, גילולים (!) ורצים אחרי זה...

הבא ליטמא פותחין לו!

אדם צריך לדעת שאין הוא בעה"ב על עצמו ומחשבותיו, והרמב"ם בהלכות תשובה (ו, ג) אומר שאנחנו לומדים את זה מפרעה שקיבל מכה אחר מכה, נו... אז תפסיק! תשלח כבר... אלא אומר הרמב"ם לפיכך כתוב בתורה ואני אחזק את לב פרעה, לפי שחטא מעצמו תחילה, נתן הדין למנוע ממנו התשובה עד שנפרעין ממנו, וכו', כדי להודיע לבאי העולם, שבזמן שמונע הקב"ה התשובה לחוטא אינו יכול לשוב אלא ימות ברשעו שעשה תחילה ברצונו. אתה לא בידיים שלך. הבא ליטמא - פותחין לו. הבא ליטהר - מסייעין בידו. אם אתה חוטא פעם, פעמיים, שלש, ארבע, כעת כבר תקבל את המכות ולא יעזור לך שום דבר.

סיפרנו פעם, שבאחד הסמינרים של ערכים סיפר שם דרשן אחד את הסיפור המפורסם של קוממיות, שהיתה פעם מכת ארבה, שהגיע בכמות איומה ונוראה, והארבה אכל את כל השדות תוך דקות ספורות, זה היה ערב שבת, ותושבי קוממיות רצו מהר לרב העיר, הגר"ב מנדלזון, והוא הרגיע אותם ואמר, אל תדאגו. הקב"ה אמר וציויתי את ברכתי. ובאמת, הארבה נעצר במילימטר של גבול קוממיות ולא נכנס. הכל מסביב לקוממיות היה קרח, וקוממיות היה פורח!... שום דבר לא נכנס ליישוב.

נעמד שם אחד השומעים ואמר, לא ייתכן שזה היה אמיתי, כי אם זה היה - כולם היו חוזרים בתשובה, רואים אלוקים בחוש! יודעים מה, אני אשאל את קרוב שלי, הוא זקן והיה גר ליד קוממיות ואני אברר את אמיתות העניין. הוא שאל אותו, ואמר לו בודאי שזה נכון! אני זוכר... כולנו דברנו על זה. אז הוא שאל אותו איך לא חזרתם בתשובה?!? אמר לו הזקן: אמרו אצלנו שלא רק אנחנו, אלא אפילו הארבה שונא את החרדים הוא לא נכנס אליהם...

בדיחה אחת - - - וגמרנו. הם ראו אלוקים בחוש!!! אין לך שום הסבר מדעי, אבל אתה לא בידיים שלך. נדמה לך שאתה בידיים שלך, אבל אתה לא בידיים שלך. הבא לטהר - מסייעין בידו, הבא ליטמא - פותחין לו. ובדרך שאדם רוצה לך - שם מוליכין אותו. אבל אתה צריך לרצות!

האם אתה באמת רוצה?!...!

הגמי מביאה (מכות י, ב) בדרך שאדם רוצה לילך שם מוליכין אותו, זה נלמד מבלעם, דכתיב לא תלך עמהם וכתוב קום לך אתם.

אך גם בגמי ביבמות (סב, א) שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכימה דעתו לדעת המקום והדבר הראשון זה פירש מן האשה. שנא "ואתה פה עמוד עמדי". והקשו שם תוס': למה אהרן ומרים כעסו עליו? ומתריצים משום דאמרין בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, וקודם כל - משה רצה את זה, וסייעוהו מן השמים בבא ליטהר. אך הם כעסו עליו, כי אם זה בא על חשבון צפורה - לא היה לך לרצות כזה דבר.

אם באמת רוצים - מסייעים מן השמים.

הזכרנו פעם שמישהו אמר להגאון ר' רפאל שמואלביץ בצער, אבל אני רוצה, למה לא הולך לי?... אמר לו רבי רפאל בעדינות: **אתה רוצה לרצות! אתה עוד לא רוצה!**

בדרך כלל זה נמדד, כמה אתה מוכן להשקיע... תגיד לי על מה אתה מוכן לוותר... אתה באמת רוצה?! אדם שרוצה משהו - הוא משקיע בשביל זה, על מה אתה מוכן לוותר?...!

יש וורט נפלא שמביאים בשם הרבי מסאטמר, לפני שבועיים קראנו "קדושים תהיו", אומר רש"י, יכול כמוני?! תלמוד לומר כי קדוש אני. קדושתו למעלה מקדושתכם. וכולם תמהים, מה

הוא אוכל. גם בשביל לחפש אוכל לא טעים חבל על הזמן, עדיף לשבת וללמוד! הוא היה מתמיד עצום!
נמצאים כעת לפני מתן תורה... על מה אתה מוכן לוותר... אתה רוצה, אתה נכסף! מה אתה מוכן לוותר, אתה מוכן לוותר על פלאפון?... אתה מוכן?... בא נראה אותך! אתה מוכן לנעשה ונשמע, או לנשמע קודם כמו הגוי ולראות אם זה מתאים לך.

להתכופף לתורה!

כולם מדברים היום על גדלותו של מרן שהי"ת רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, זה סוג ראש שגם בדור הקודם כמעט לא היה. החזו"א קרא לזה סוג ראש של הרוגוצ'ובער, והרב אלישיב בסוף ימיו אמר שהוא מתחיל להבין את החזו"א...
אבל מה למדנו מרבי חיים?... מה שבן אדם באמת מתכופף לתורה, כל מה שאמרו לו - הוא קיים. עוד בהיותו בחור, הוא לא המרה את פי החזון אי"ש כי הוא זה! מה שאמרו לו - הוא עשה. ותראו לאן הוא הגיע!...

השבוע נסעתי מבית שמש, וסיפר לי יהודי בדרך, ספור מעניין מאד: שהוא היה מעורב בו אישית, יש עירייה שמאלנית - שונאת דת. ואחת מההחלטות שלה היתה לשמור שמיטה למהדרין!!! לא נוטעים שמה עצים בשמיטה, ולא משקים שלא לצורך...
איך זה קרה?... היה שם נציג אחד שיש לו כיפה סרוגה, ולא הלך לו שום דבר, הוא בא במר נפשו למרן הגר"ח קנייבסקי זצ"ל ואמר לו, לא הולך לי...

רבי חיים אמר לו, אני מברך, אם תשמרו שמיטה תהיה לכם ברכה. היתה שם אסיפה, קרוב לשעה שתיים בלילה אותו נציג אמר להם, תשמעו: אני רוצים להגיד לכם משהו אחד, אם ישמרו פה שמיטה, יהיו לנו שתי ברכות, ברכה אחת של האלוקים, וצויתי את ברכתי, וברכה נוספת של הרב קנייבסקי, הוא אמר לי שאם נשמור שמיטה תהיה לנו ברכה! חתם בהתרגשות.

כולם, פה אחד, כולל הנציג של מרצ - הצביעו בעד, פה אחד!!! זה עבר מהם לתקשורת, והנציג של מרצ קיבל תגובות במכשיר שלו, אתה נציג של מרצ, איך אתה מסכים לזה?!!... הוא אמר שם (באסיפה) אני יודע שכולם יצחקו עלי, אבל אני גם רוצה את הברכה של הרב קנייבסקי ומפחד להמרות את פיו... **וישמעו רחוקים ויבאו... תראו מה זה כח של תורה!**

אבל היסוד הוא, כששומעים את הכל, מה שאמרו לו, את זה הוא אמר ואת זה הוא קיים! את מה שאמר מרן הרב שך, ומרן רה"י זיע"א, ובזמננו, הרה"י רבי גרשון, אין לנו משחקים, כזה ראה וקדש. זהו הינעשה ונשמע.

יש כאלו שרוצים קודם כל 'נשמע'... אבל זו סכנה! הם מתחילים להסביר מה טוב בפלאפון וכיוצ"ב, הקב"ה אומר מוחל טובות... אל תבא לקחת את התורה שלי...

אחי היקרים! הכל בידיים שלנו, יום הדין קרב, אפשר לזכות! נעשה ונשמע! אין לנו צד לזוז מ"ועשית ככל אשר יורוך", וכך נזכה להיות תלמידי חכמים אמיתיים, גדולי תורה ויראה! אמן.

לע"נ

הגאון רבי דוד בן ר' שמעון הקשר זצ"ל
מראשי ישיבת קול תורה
נלב"ע ט"ז אייר תשנ"ז

תנצב"ה

לרפואת האשה הצדקנית
יונה בת מרים תחי'
לרפואה שלימה
בתוך שאר חולי ישראל

ניתן לשמוע את השיחה ביום שלישי בערב ולאחמ"כ בשידור חוזר בקו השיחות שמספרו 074-740-3629

ע"מ שנוכל להמשיך בהפצת תורתו של מורינו המשגיח שליט"א, אנו זקוקים לעזרת הציבור

לתרומות והנצחות: 054-843-6282

לקבלת הגליון במייל: 4166058@gmail.com